

Vasárnapi igehirdetés (Takács Klaudia, 2020. október 25.)

Az ítékezés köveinek eleresztése

Köszöntés: „Szememet a hegyekre emelem: honnan jön a segítségem? Segítségem az ÚRtól van, aki az eget és a földet teremtette.” (Zsolt 121,1-2.) Ámen.

„Kegyelem nektek és békesség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól.” (Fil 1,3) Ámen.

Előfohás: A mi segítségünk, lelki közösségünk és Igére való odafigyelésünk megáldása és megszentelése jöjjön az Úrtól, a mi Istenünktől, aki úgy szerette ezt a világot, hogy egyszülött Fiát adta érte, hogy aki hisz öbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Ámen.

Előimádság: Mennyei Édesatyánk az Úr Jézus Krisztus által! Áldunk és magasztalunk Téged azért a múlhatatlan szeretetért és odafigyelésért, melyet irántunk tanúsítasz. Köszönjük a megőrzést, az oltalmat, hogy a világban dúló nehézségek ellenére mi még itt lehetünk – ha államilag meghatározott körülmények közt is, határok közé szorítva is, de ez sem szabhat gátat annak, hogy mi mégis a színed elé alázkodjunk és Igéddel táplálkozzunk. Legyen bármilyen nehéz is a mi helyzetünk, mi jól tudjuk, hogy a Te Igéd élő és ható és örök életnek beszéde van Tenálad. Ezért is szeretnénk most Hozzád menekülni, előtted szívünket kitérni és üzenetedre várva előtted megalázkodni. Te tudod, hogy mi az, ami bennünket terhel, nyomaszt, ismered a félelmeinket, a hiányainkat, a sebeinket, de előled nincs az sem elrejtve, ha a boldogság felhői közül érkezünk most ide a színed elé. Mindezek alapján kérünk, szólj most mindannyiunkhoz személyesen, Atya-Fiú-Szentlélek Úristen, jöjj szívünkbe, nagyon óhajtunk. Ámen.

Textus: Az a szent Ige, amelynek alapján most közölte Isten üzenetét hirdetni kívánom, a Szentlélek segítségét hívva, remélve és várva, megírva található **János 8,3-11.**

„Az írástudók és a farizeusok pedig egy asszonyt vittek hozzá – t.i. Jézushoz –, akit házasságtörésen értek, és középre állítva azt mondták neki: Mester, ezt az asszonyt tetten érték mint házasságtörőt. A törvényben pedig Mózes megparancsolta nekünk, hogy az ilyeneket kövezzük meg. Te azért mit mondasz? Ezt pedig azért mondták, hogy próbára tegyék, és legyen mivel vádolniuk őt. Jézus pedig lehajolt, és az ujjával írt a földre. De amikor tovább faggatták, felegyenesedve azt mondta nekik: Aki közületek nem bűnös, az vesse rá először a követ. Majd újra lehajolt, és írt a földre. Azok pedig ezt hallva, egymás után kimentek, kezdve a vénekkal; egyedül Jézus maradt ott és az asszony közepén állva. Amikor pedig Jézus felegyenesedett, és senkit sem látott az asszonyon kívül, azt kérdezte tőle: Asszony, hol vannak a te vádlóid? Senki sem kárhoztat téged? Ő így válaszolt: Senki, Uram! Jézus pedig azt mondta neki: Én sem ítélek el, eredj el, és többé ne vétkezzél!”

Vasárnapot ünneplő Keresztyén Gyülekezet, Kedves Testvéreim!

Az evangéliumok jól ismert története hangzott ma felénk alapigeként. Így juthat már bevezetésként róla az az érzés az eszünkbe, micsoda fájdalom az, ha egy rejtegetett bűnünk felszínre kerül, mások is tudomást szereznek róla és ítéleznek felettünk. Így érezhetjük magunkat bármikor az itt szereplő asszony helyében. Ez elég könnyen megy. Ilyenkor könnyen sóhajtunk fel a nagy költő, Ady Endre, szavaival: *„Zavart, beteg, megtört a lelkem, / Ezer fájó sebet kapott, / ...”* (A múltért) De érezzük annak a kőnek a súlyát is, amivel épp mi dobnánk meg talán valamelyik szeretettünket, körülöttünk élő ismerősünket, vagy jól ismert gyülekezeti tagunkat?

Mit is tudunk meg erről az asszonyról? Sem a nevét, sem a foglalkozását, sem a korát! Egyedül az a bűne ismeretes előttünk, amin rajtakapták őt: házasságtörés. Akárhogy is nézzük, ehhez két ember kell, de a férfiről, akivel ezt tette, említés sincs. Egyedül a nőt, az asszonyt cipelik, kényszerítik vagy az is lehet, hogy erőszakkal vonszolják oda a templom külső udvarában ülő Jézushoz a farizeusok és írástudók. Biztosan nem jókedvűen ment, vagy jóakarattal... Hallhatta, ahogy a fejére olvassák a bűnét, de már az elkészített ítéletet is. A törvény betűjéhez ragaszkodó farizeusok ezzel az indulattal érkeznek meg ide Jézus színe elé. Hivatkoznak az 5Móz 22-ben foglaltakra (22. vers: *„Ha pedig rajtakapnak egy férfit, hogy férjes asszonnyal hál, mindketten haljanak meg. A férfi, aki az asszonnyal hált, és az asszony is. Így tisztítsd ki a gonoszt Izráelből.”*), de valójában csak ebbe a köntösbe öltöztetik kítűzött céljukat.

Nézzünk egy kicsit magunkba és tegyük fel a kérdést: mi nem így érkezünk meg sokszor a Megváltónk elé? Szívünkben eldöntve, mit kell Neki tennie. Imádkozunk, kérjük, de ha Ő nem úgy tesz, könnyen elfordulunk... Miért? Mert a saját indulataink és akaratunk szerint szeretnénk berendezni az életünket. Hányszor átélhettük már, hogy mégis Neki volt igaza és sokkal jobbat készített Ő el a számukra, mint mi azt az emberi logika szerint elképzeltük! Valamint benne van ebben az is, hogy milyen könnyen mondunk ki mi magunk is ítéletet a másik felett. Akkor nagyon jól tudjuk idézni a Biblia szavait! De ha rólunk van szó, akkor már más a helyzet.

Kedves Testvéreim, néhány napja emlékezhattünk vissza népünk, nemzetünk történetének egy ilyen gyászos pillanatára, mikor az akkor magunkért, országukért kiállókra is az elnyomó hatalmasok részéről a tankok és fegyverek hangján hallatszott a vád: ő is magyar, ki szabadságot akar! Hányak életébe került ez! *„Mért nem várta csendben a végét? / Miért, hogy meghasadt az égbolt, / Mert egy nép azt mondta: »Elég volt.« // Nem érti ezt az a sok ember, / Mi áradt itt meg, mint a tenger? / Miért remegtek világrendek? / Egy nép kiáltott. Aztán csend lett.”* (Mennyből az angyal) – írja Márai 1956. október 23-ra emlékezve egyik versében. E történelmi jelentőségű kiállítás pedig számunkra

példaértékűvé vált. Áldott emlékü tisztelet illeti az akkori – nemzeti – hősokeket, akik az öket ért vádák és ítélezések ellenére sem rettentek meg.

Visszatérve alapigénkhez e vádák elhangzása után figyeljük csak meg, mit tesz Jézus! Lehajol és ír a földre... Nem derül ki, hogy mit ír. Csak itt olvashatjuk Krisztusról az evangéliumokban, hogy írt. Nem tudjuk, mit! Majd elhangzik: „*Aki közületek nem bűnös, az vesse rá először a követ.*” Majd ismét lehajol Jézus és ír a földre. Időt ad... átgondolhatjátok! Továbbra sem derül ki, mit ír. Mi van, ha épp az egyik ott álló farizeus bűne volt olvasható a földön, vagy épp az én rejtegetett bűnöm, vagy a tiéd?

Itt már elnémulnak a szavak, nincs vád... egyedül a lehulló kövek hangja hallatszik. Az emberi szó kiapad. Mindenki magába néz, és ennek súlya ránehezedik – kifelé ez abban nyilvánul meg, hogy leejti a követ. Nincs, aki dobjon a jézusi eldöntendő kérdés után. **Koppant már a Te elengedett követed is?**

Jézus ezután felkel s már csak az asszonyt látta. Kell ez a kettesben való találkozás! Ez szükséges ahhoz, hogy változás történjen. Addig hiába az elkészített kegyelem, a bűnbocsátnak és örök életnek ígérete, addig ezek nem segítenek semmit, míg ez a találkozás meg nem történik: szemtől szembe, én és Jézus... én a bűnös, a kövektől terhelt és az ezeket elvevő, tőlük vérével megtisztító Megváltó. Rámutat nekünk ez a történet arra is, hogy bűneinket mindig csak Jézussal kettesben, négy szemközt lehet rendezni.

Ez után kapja meg ez az asszony a legnagyobb ajándékot, az életet: „*eredj el és többé ne vétkezzél*” – hangzik felé. Bár Ő nem tette semmissé az asszony bűnét, mert ebben a kijelentésében benne van az is, hogy bizony vétkezted, de megmutatta neki az ebből való kiutat is: esélyt ad neki arra, hogy a kegyelmet megtapasztalva innentől fogva másként folytassa az életét.

Így kívánom mindannyiunknak, hogy ezekben a napokban is, mikor az újborért való hálaadás úrvacsorai közösségére készülünk majd, tudjuk Jézus közelségét megélni, találkozzunk Vele ily módon kettesben, amikor eldobjuk az ítélezés köveit és meghalljuk bűnös érzéseink közt is a Megváltó szavait: „*Én sem ítélek el, eredj el, és többé ne vétkezzél!*” Ezek alapján teljesülhetnek köztünk is az ismert zeneszámban elmondottak: „*Homokba kell írni a szót, ami annyira fáj. / Hagyni kell, hadd vigye a szél! / Homokba írni a bűnt, amivel megbántott más. / Mielőtt megjegyezhetnéd. // És oda kell menni, megölelni, / Akkor is, ha nem te vagy a hibás! / Odamenni, esélyt adni, / Elengedni minden tartozást!*”
(Pintér Béla: Homokba írva) Ámen.

Utóimádság: Kegyelmes Urunk! Megköszönjük Neked, ha az igehirdetés szavaiban magunkra tudtunk ismerni, ha a bűnös nő helyébe tudtunk magunkat beilleszteni, és meghallottuk a Te bűnbocsánatot és életet jelentő szavadat. Áldunk azért is, ha a farizeusok és írástudók közt leltünk magunkra és el tudtuk engedni mi is az ítélkezés köveit. Kegyelmes Istenünk, bocsásd meg, hogy mi oly gyakran emeljük fel ezeket a köveket, hogy mi magunk, személyesen, várjuk a Te bocsánatodat, de mások felett könnyen kimondjuk az ítéletet. Kérünk, Te segíts bennünket, Te formáld úgy, hogy ezek után ne emeljük fel az ítélkezés ezen köveit, vagy ha így tennénk, juttasd eszünkbe ezt a mai igei üzenetet. Téged dicsőítünk azért, ha volt már ilyen igazi, kettesben megélt szent találkozásunk a Te Fiaddal, az Úr Jézus Krisztussal. Kérünk, bocsásd meg, ha mindezek ellenére is engedtünk a világi csábításoknak és távolabb kerültünk Tőled, ha nem látszódott rajtunk, hogy a Te megváltott gyermekeid vagyunk. Tőled kérjük el az útmutatást, a vezetést, Terád bízunk a mi életünk vitelét. Hozzád esedezünk a mi szeretteinkért, családtagjainkért és nagyobb családunk, a gyülekezet minden egyes tagjáért, hogy oltalmaddal maradj mivelünk. Imádkozunk ezért a nehéz helyzetben lévő világért, a járványsújtottakért, a betegágyhoz kötöttekért, a magányosakért és a kétségek közt hanyódókért, látogass meg kit-kit az ő szükségében és akaratod szerint vedd el ezeket a terheket. Könyörgünk az orvosokért, az ápolókért és minden szolgálatot teljesítőért, Te adj nekik erőt, türelmet, kitartást a rájuk bízott feladatokhoz és helytállást. Kérünk, légy mindannyiunkkal, hogy Veled megélve tudjunk túllenni az előttünk lévő, emberileg korlátok közé kényszerülő napjainkon, Te vigyázz mireánk ekkor is és ments meg bennünket ettől a betegségtől. Imádságunkban hozzuk Eléd a mi népünket, nemzetünket és a mi Egyházunkat, jó Pásztorként maradj mivelünk. Jézus nevében kérünk, vedd kedvesen gyalró esedezésünket. Ámen.

Úri ima:

„*Ti azért így imádkozzatok:* Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben, szenteltessék meg a te neved; Jőjjön el a te országod; legyen meg a te akaratod, mint a mennyben, úgy a földön is.

A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma.

És bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk azoknak, akik ellenünk vétkeztek;

És ne vigy minket a kísértésbe, de szabadíts meg minket a gonosztól. Mert tiéd az ország és a hatalom és a dicsőség mind örökké. Ámen! ” (Mt 6,9-13)

Áldás: „*Áldjon meg téged az Úr, és őrizzen meg téged. Világosítsa meg az arcát rajtad az Úr, és legyen kegyelmes hozzád. Fordítsa feléd arcát az Úr, és adjon neked békességet.*” (4Móz 6,24-26)

Ámen.

Áldás, békesség!